

Rozjímanie na stredu 5. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na stredu 5. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: adorovať vlastným životom; uzdravovať naše túžby; adorácia pri svätej Omši.

KRÁľ NABUCHODONOZOR dal postaviť zlatú sochu vysokú dvadsaťsedem metrov. Všetci jeho poddaní sa zhromaždili okolo nej a začali sa jej klaňať, lebo kto by tak neurobil, bol by okamžite hodený do horiacej pece. Sidrach, Misach a Abdenago sa však odmietli podriaďovať kráľovskému nariadeniu. Keď sa to

dostalo k Nabuchodonozorovým ušiam, dal ich predviesť pred seba a plný hnevu im pripomenul trest, ktorý ich čaká: „*Ak sa nebudete klaňať, v tú hodinu vás hodia do rozpálenej pece, a ktorý je to boh, čo vás vytrhne z mojej ruky?* Sidrach, Misach a Abdenago odpovedali kráľovi Nabuchodonozorovi: *Na toto ti nemusíme nič odpovedať. Či nás náš Boh, ktorého si ctíme, môže vytrhnúť z rozpálenej pece a z tvojich rúk, kráľu, oslobodiť nás, a či nie, vedz, kráľu, že tvojich bohov si nectíme a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaniame!*“ (Dn 3, 15-18).

Podobne ako prví mučeníci, aj Sidrach, Misach a Abdenago boli pripravení preliať svoju krv, aby vydali svedectvo o pravom uctievaní. Svojím spôsobom nám pripomínajú, že všetko, čo v dnešnej dobe robíme, je povolané vzdať Bohu slávu. Toto je najdôležitejšia skutočnosť nášho života: rozvíjať kontemplatívne

srdce, ktoré všetko, čo robíme,
smeruje k Pánovi. „Každý z nás má
vo svojom živote, vedome a možno
niekedy aj bez toho, aby si to
uvedomoval, veľmi presné poradie
vecí, ktoré považuje za viac alebo
menej dôležité. Klaňať sa Pánovi
znamená dať mu miesto, ktoré mu
patrí; klaňať sa Pánovi znamená
potvrdiť, veriť - ale nie iba slovami -,
že on jediný skutočne vedie náš
život“[1]. Presne k tomu nás Cirkev
vyzýva v týchto pôstnych dňoch,
blízkych Veľkonočnému triduu:
kráčať po ceste obrátenia,
preorientovať svoju existenciu tak,
aby láska k Bohu a blížnemu bola v
našich dňoch najdôležitejšia.

REAKCIA NABUCHODONAZORA na
seba nenechala dlho čakať. Prikázal
zapáliť pec sedemkrát horúcejšiu ako
zvyčajne a hodil do nej Sidracha,

Misacha a Abdenaga. Ani jednému z mladíkov sa mu však nepodarilo ublížiť, lebo s nimi zostúpil Pánov anjel. „Vtedy tí traja akoby jednými ústami chválili a oslavovali Pána, dobrorečili mu v peci a vraveli (...): Zvelebený si, Pane, Bože našich otcov, chválitebný, slávny a vyvýšený naveky“ (Dn 3, 51-52).

Cesta adorácie sa začína túžbou, vnútorným impulzom, ktorý nás vedie k tomu, aby sme prekročili bezprostredné a viditeľné, aby sme prijali život, ktorý nám ponúka Boh. Práve to zakúsili traja mladí muži. Zriekli sa možno pokojnejšej existencie, keby počúvali kráľa, a túžili predovšetkým vzdávať slávu Bohu. A hoci sa zdalo, že istým osudom je smrť v peci, Pán im ponúkol záchranu, ktorú si nikto z prítomných nevedel predstaviť, možno okrem samotných mladíkov.

„Túžba vedie k adorácii a adorácia obnovuje túžbu. Túžba po Bohu totiž rastie len tým, že sme pred ním. Lebo len Ježiš uzdravuje túžby. Od čoho? Lieči ich od diktatúry potrieb“[2].
Keď vzdávame Bohu chválu, očisťujeme túžby svojho srdca, aby nezostávali len v tom bezprostrednom, ale aby sa otvorili láske k Bohu a k bratom a sestrám. Potom sa neuspokojíme s pokojným životom, lipnúc na svojich istotách, ale budeme kráčať otvorení Božím prekvapeniam.

KAŽDÝ DEŇ MÁME príležitosť zúčastniť sa na najväčšom úkone adorácie: na svätej Omši. Zakaždým, keď sa v obete oltára obnovuje Pánova smrť a zmŕtvychvstanie, Ježiš sa dáva za nás. Tak ako sa jeho láska k plneniu Otcovej vôle prejavila v jeho sebadarovaní na kríži, ak

vložíme do slávenia svätej Omše celé svoje srdce, hovoríme Bohu: „Otče, do tvojich rúk porúčam svojho ducha“ (Lk 23, 46). V dôvernôm spojení s jeho obetou nadobúdajú všetky detaily nášho dňa božskú hodnotu, ktorá nás vedie k tomu, aby sme sa snažili pracovať čo najlepšie, z lásky k Bohu.

„Vo svätej Omši sa klaníme, s láskou plníme prvú povinnosť stvorenia voči svojmu Stvoriteľovi: *Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a len jemu budeš slúžiť* (Dt 6, 13; Mt 4, 10). Nie chladná, vonkajšia, služobnícka adorácia, ale intímna úcta a rešpekt, ktoré sú dôvernou láskou syna“[3]. Adorácia pri eucharistickej obete presahuje rámec toho, že nechceme byť počas slávenia rozptyľovaní; ide skôr o snahu zladiť všetky sily našej duše s Kristovým srdcom. Ako nás povzbudzuje prefácia svätej Omše, chceme dať hlas celému stvoreniu,

aby mohlo spievať „Svätý, svätý,
svätý, Pán Boh všetkých svetov“[4].

Hlboké prežívanie svätej Omše nás
vedie k tomu, aby sme sa pripravili
na slávenie Kristovho veľkonočného
tajomstva. V nej sme uvádzaní do
jeho diela spásy. V tejto nekrvavej
obnove jeho obety nachádzame aj
Pannu Máriu, ktorá svojou
prítomnosťou podporuje svojho
Syna. Môžeme ju prosiť, aby nám
pomáhala prežívať každé
eucharistické slávenie s túžbou
sprevádzať Ježiša na jeho ceste ku
krížu.

.....

[1] František, *Homília*, 14-IV-2013.

[2] František, *Homília*, 6-I-2022.

[3] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*,
bod 46.

[4] Štvrtá eucharistická modlitba,
Prefácia.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stredu-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stredupiateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(22.03.2026)